

Flygtningenævnets baggrundsmateriale

Bilagsnr.:	84
Land:	Guinea
Kilde:	Det svenske Regeringskansliet, Utrikesdepartementet.
Titel:	Mänskliga rättigheter i Guinea 2010
Udgivet:	7. juli 2011
Optaget på baggrundsmaterialet:	30. august 2011

Utrikesdepartementet

Mänskliga rättigheter i Guinea 2010

ALLMÄNT

1. Sammanfattning av läget för de mänskliga rättigheterna

Respekten för mänskliga rättigheter i Guinea uppvisar stora brister., och i allmänhet är läget för de mänskliga rättigheterna i Guinea besvärligt. Fängelserna är överbefolkade och fångar behandlas i allmänhet illa. Det finns inget självständigt rättssystem. Godtyckliga frihetsberövanden förekommer. Det är inte ovanligt att personer får tillbringa långa perioder i fängsligt förvar utan rättegång. Straffriheten har varit nästan generisk bland ordningsmaktens företrädare. Våld mot och diskriminering av kvinnor förekommer, likaså handel med kvinnor och barn. Korruptionen är omfattande i hela den offentliga förvaltningen. Svår fattigdom präglar samhället och försvårar möjligheterna för befolkningen att till fullo åtnjuta de socioekonomiska rättigheterna.

Under 2010 har dock steg tagits som ger hopp om förbättringar. Demokratiska reformer har inletts under året med stöd av och under tryck från det internationella samfundet. Krav ställdes på genomgripande reformer i landet efter de våldsbrott som begicks i samband med en fredlig demonstration vid en idrottsstadion i september 2009, vid vilken ett hundratal kvinnor våldtogs offentligt av militärer, 1 200 personer skadades och närmare 160 avled. Guineanska myndigheter har nu gjort betydande framsteg i arbetet att lagföra de ansvariga för vad som av FN bedömdes vara brott mot mänskligheten. För första gången har fria och demokratiska val hållits i landet.

2. Ratifikationsläget beträffande de mest centrala konventionerna om mänskliga rättigheter samt rapportering till FN:s konventionskommittéer

Guinea har ratificerat följande konventioner:

- Konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, *International Covenant on Civil and Political Rights* (ICCPR), och dess första tilläggsprotokoll om enskild klagorätt; men intedess andra protokoll om avskaffande av dödsstraffet.
- Konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, *International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights* (ICESCR).
- Konventionen om avskaffande av alla former av rasdiskriminering, *Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination* (CERD).
- Konventionen om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor, *Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women* (CEDAW), men inte dess tilläggsprotokoll om enskild klagorätt.
- Konventionen mot tortyr, *Convention Against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment* (CAT); dess tilläggsprotokoll om förebyggande av tortyr har endast undertecknats.
- Konventionen om barnets rättigheter, *Convention on the Rights of the Child* (CRC), dock ej dess två tilläggsprotokoll om barn i väpnade konflikter respektive handel med barn, barnprostitution och barnpornografi.
- Flyktingkonventionen, *Convention Related to the Status of Refugees*, samt dess tillhörande protokoll från 1967.
- Konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, *Convention on the Rights of Persons with Disabilities* (CRPD).
- Den afrikanska stadgan om mänskliga och folkens rättigheter.
- Romstadgan för Internationella brottsmålsdomstolen, *International Criminal Court*, (ICC).

Guinea har inte undertecknat konventionen mot påtvingade försvinnanden, *Convention for the Protection of all Persons from Enforced Disappearances* (CED). Rapportering till de konventionsbaserade FN-kommittéerna sker endast sporadiskt och med kraftig eftersläpning.

MEDBORGERLIGA OCH POLITISKA RÄTTIGHETER

3. Respekt för rätten till liv, kroppslig integritet och förbud mot tortyr

Rätten till liv, kroppslig integritet och förbud mot tortyr finns inskrivna i grundlagen men efterlevs inte av militären, säkerhetsstyrkorna och polisen.

Rapporter förekommer om att säkerhetsstyrkor och militär använder sig av våld gentemot medborgarna.

Våren 2007 kvävdes fredliga sociala protester mot regeringen och president Conté med våld i en massaker där omkring 140 personer dödades och hundratal skadades. Händelsen fördömdes av det internationella samfundet och en undersökningskommission tillsattes, men följdes inte upp. Vissa reformer och en ny samlingsregeringen tvingades fram efter ihållande protester år 2007, anförda av fackföreningsledare med civilsamhällets stöd. Under Contés sista år (2008) urholkades reformerna. Under 2009 byttes de prefekter som skulle förbereda de planerade valen ut mot militärer, politiska valmöten stoppades med våld och godtyckliga konfiskeringar var vanligt förekommande.

Den 28 september 2009 anordnade oppositionen Les Forces Vives en demonstration på Conakrys idrottsstadion, för att protestera mot att dåvarande presidenten Camara – som kommit till makten efter en militärkupp i december 2008 - tillkännagivit sin avsikt att kandidera i kommande presidentval. Militär öppnade eld mot de fredliga demonstranterna och dödade minst 157 och omkring 1 200 skadades. Ett hundratal kvinnor våldtogs offentligt av militärer. Ett okänt antal personer arresterades och utsattes för misshandel. En undersökning tillsatt av FN:s generalsekreterare fastslog att det rörde sig om brott mot mänskligheten.

Omvärlden fördömde övergreppen – bland annat FN:s råd för mänskliga rättigheter, som antog en resolution om händelserna i landet – och krävde, utöver genomgripande reformer, att de ansvariga skulle lagföras. Reformerna har under år 2010 inletts med stöd av det internationella samfundet. Efter ett misslyckat försök att mörda Camara den 3 december 2009 dödades, skadades eller fängslades ett okänt antal civila och militärer godtyckligt.

Förhållandena i landets fängelser är mycket svåra, trots förbättringar tack vare det arbete som utförts av Internationella Röda Korset och andra enskilda organisationer. Enligt uppgift lider många internerade av undernäring, och våldtäkter av både män och kvinnor förekommer. Det finns inga separata fängelser för kvinnor. Vuxna och minderåriga hålls ofta fängslade tillsammans.

4. Dödsstraff

Dödsstraff kan utdömas för bland annat mord och högförräderi. Militärdomstolarna kan också utdöma dödsstraff. Några dödsstraff har inte verkställts de senaste åren. Enligt Amnesty International satt 26 dödsdömda fångar i fängelse i slutet av 2008.

5. Rätten till frihet och personlig säkerhet

Godtyckliga frihetsberövanden och tvångsvisa försvinnanden förekommer. Personer som misstänks för att ha begått ett brott är särskilt utsatta, men olaga frihetsberövanden kan även grunda sig på politiska och etniska skäl. Lagens bestämmelser att åtalade personer ska ställas inför rätta inom fyra månader respekteras inte. Det finns trovärdiga uppgifter om att personer som häktats sitter flera år i fängelse utan att ställas inför domstol. En bidragande faktor är att grova brott (som väpnat rån och mord) endast kan prövas vid en särskild domstol, Cour d'Assise. Registerföringen över häktade, åtalade och dömda personer är bristfällig. Det händer att register förloras och att personer därmed glöms bort i fängelserna, utan rättegång, och att individer suttit fängslade långt efter avtjänade straff.

Grundlagens bestämmelser om personlig frihet åsidosätts ofta. Olaga husrannsakan förekommer liksom olagliga vägkontroller.

6. Rättssäkerhet och rättsstatsprincipen

Enligt grundlagen är rättsväsendet självständigt gentemot den verkställande makten. I praktiken flyter domstolarnas och myndigheternas verksamhet in i varandra, något som begränsar den dömande maktens oberoende. Den dömande makten kan varken sägas ha varit självständig eller opartisk sedan landet förklarades som självständigt. Militärjuntan som tillträdde den 23 december 2008 bidrog ytterligare till att underminera det juridiska systemet genom att öka antalet arresteringar och utomrättsliga förfaranden. Det politiska styret har ända till helt nyligen varit auktoritärt, och rättsväsendet fungerar illa på grund av brist på personella och finansiella resurser liksom utbredd korruption. Det kan konstateras att justitieministeriets budget varit mycket begränsad; under år 2008 motsvarade summan vikt åt rättssystemet 0,2 procent av hela statsbudgeten (1,8 miljoner euro) utbredd organiserad brottslighet i kombination med omfattande korruption bidrar också till att undergräva rättssystemet.

Det allmänna förtroendet för den statliga rättsapparaten är lågt. Många försöker i stället att få till stånd en rättsprocess i en så kallad traditionell domstol med byäldste eller ”vise män” som domare. Dessa uppvisar i allmänhet ett konservativt synsätt och diskriminerar ofta gentemot kvinnor. Vidare är skiljelinjerna mellan den formella och den informella rättvisan flytande.

Domare och andra juridiska företrädare saknar anställningstrygghet och är dåligt betalda, vilket utgör grogrund för en omfattande korruption. Soldater har ingripit i och avbrutit pågående rättegångar, liksom hotat advokater i syfte att påverka domslut.

Det civila domstolsväsendet är uppbyggt på tre nivåer. Därtill finns en disciplinnämnd som dömer statstjänstemän för förseelser begångna i tjänsten samt en militärdomstol, som inte omfattas av brottsbalkens jurisdiktion, som dömer militär personal.. Denna sistnämnda domstol har dock inte fungerat effektivt, något som lett till att militärer som deltagit i brott och begått övergrepp undkommit rättvisan.

7. Strafffrihet

Underlåtenheten att beivra och bestraffa brott är utbredd (se även avsnitt 6). Strafffrihet är snarast regel än undantag inom statsförvaltningen, inte minst bland militären och säkerhetsstyrkorna. I maj 2010 kunde emellertid experter från Internationella brottmålsdomstolen (ICC), som besökt landet efter händelserna i september 2009, konstatera att guineanska myndigheter gjort betydande framsteg i arbetet att förhindra strafffrihet för våldsbrott begångna särskilt gentemot kvinnor den 28 september och dagarna strax därefter.

8. Yttrande-, tryck-, mötes-, förenings- och religionsfrihet m.m.

Yttrandefrihet garanteras med vissa undantag av grundlagen, men har respekterats bristfälligt av myndigheterna under de senaste åren. Fredliga demonstrationer har vid ett flertal tillfällen bemötts med våld och från myndigheternas sida.

Den skrivna pressen har varit relativt fri, men når ut till en begränsad del av befolkningen på grund av dålig köpkraft och låg läskunnighet. Privata radiostationer är tillåtna sedan 2006. Under 2007 utsattes den privata pressen för hot, en privat radiostations lokaler vandaliserades och *Radio France Internationale* (RFI) blev föremål för censur. Under 2008 kunde en ökad kontroll av statlig radio och television noteras. De journalister som försökte rapportera självständigt efter händelserna den 28 september 2009 utsattes för systematiska hot.

I juni 2008 skapades en nationell institution för att övervaka situationen för de mänskliga rättigheterna i landet (ONDH). Dess generalsekreterare, Mouctar Diallo, arresterades i december 2009 efter att i radio ha gjort uttalanden om händelserna den 28 september som ansågs olämpliga av de militära myndigheterna. Diallo frisläpptes i februari 2010.

Det finns inte några kända begränsningar i användandet av Internet.

Inga uppgifter finns om restriktioner av religionsfriheten.

9. De politiska rättigheterna och de politiska institutionerna

Guinea är en republik med makten koncentrerad till presidentämbetet. Grundlagen ger presidenten rätt att omväljas för obegränsat antal mandatperioder och med förlängd mandattid från fem till sju år.

President Lansana Conté avled i december 2008. Makten övertogs då i en oblodig statskupp av en militärjunta kallad Nationella rådet för demokrati och utveckling (CNDD), under ledning av kaptenen Moussa Dadis Camara. Konstitutionen suspenderades. Militärregimen meddelade att den endast provisoriskt skulle styra landet fram till val 2010. När Camara meddelade sin avsikt att kandidera i de kommande presidentvalen följdes detta av demonstrationer och den följande massakern den 28 september 2009 (se avsnitt 3). Den 3 december 2009 utsattes Camara för ett mordförsök och skadades allvarligt av chefen för presidentgardet Aboubakar Sidiki Diakité. Under sin konvalescens kom Camara överens med juntans nummer två, Sékouba Konaté, att denne skulle ta över ledningen av landet som interimspresident. Överenskommelsen innebar också att ingen juntamedlem eller militär skulle ställa upp i presidentvalet.

En övergångsregering bildades med oppositionsledaren Jean-Marie Doré som premiärminister. Regeringen skulle förbereda presidentval. Dessa hölls i juni 2010. En andra omgång ägde efter försening rum den 7 november 2010. Då valdes oppositionspolitikern Alpha Condé till president. Det preliminära resultatet presenterades den 15 november och följdes av våldsamheter mellan kandidaternas sympatisörer och ordningsmakten vilket ledde till flera dödsoffer. Efter att undantagstillstånd utlysts den 17 november återvände lugnet. Natten mellan den 2 och 3 december tillkännagavs det definitiva resultatet. Undantagstillståndet hävdes den 6 december och den 21 december kunde presidenten installeras. Nu återstår att genomföra parlamentsval.

EKONOMISKA, SOCIALA OCH KULTURELLA RÄTTIGHETER

10. Rätten till arbete och relaterade frågor

Guineas president under de första 26 åren efter självständigheten, Sékou Touré, var ursprungligen fackföreningsman. Fackföreningarna har därför juridiskt sett givits en stark ställning i landet. Guinea har ratificerat Internationella arbetsorganisationens (ILO) konventioner om barnarbete. I

arbetslagstiftningen finns regler för arbetstid, semester, arbetsmiljö och -säkerhet samt minimiålder, men reglerna överträds ofta. Det finns inte heller någon garanterad minimilön, och de låga lönerna räcker inte till en acceptabel levnadsstandard. Den lägsta åldern för anställning är 16 år, men i praktiken uppges nästan hälften av alla barn under 15 år arbeta i jordbruket, som försäljare och i gruvor. Tvångsarbete är förbjudet i lag men rapporter pekar på att både tvångs- och barnarbete förekommer.

Fackföreningar är tillåtna, förutom inom militären. Lagen föreskriver även förbud mot diskriminering av personer som anslutit sig till en fackförening. Fackföreningarnas inflytande ökade efter generalstrejker 2006 och 2007. De gjorde då viktiga insatser i politiken medan de politiska partierna höll sig mera i bakgrunden. En framträdande roll under protesterna och strejkerna spelades av den fackliga ledaren Rabiadou Diallo. Hon blev i februari 2010 ordförande i det nationella transitionsrådet som skulle leda landet mot demokrati.

Antalet fackföreningsanslutna är dock fortfarande ganska blygsamt (cirka 60 000) och begränsade till den offentliga sektorn och den formella privata sektorn.

11. Rätten till bästa uppnåeliga hälsa

Offentlig sjukvård i egentlig mening saknas utanför regionhuvudstäderna. Befolkningen på landsbygden är hänvisad till enskilda organisationers verksamhet samt till traditionell läkekonst. Privat sjukvård finns att tillgå för den som har ekonomiska möjligheter att betala.

12. Rätten till utbildning

Enligt Världsbankens statistik (2008) var 38 procent av de vuxna i Guinea läskunniga. Bland ungdomar i åldrarna 15-24 år var motsvarande siffra knappt 59 procent. Bland män i den åldersgruppen var läskunnigheten ungefär 66 procent och bland kvinnor cirka 50 procent. Färre flickor än pojkar går i skolan. Skolplikt råder upp till 16 års ålder, men på låg- och mellanstadienivå deltar 86 procent av pojkarna i utbildningen medan motsvarande siffra för flickor är 70 procent. På högstadie- och gymnasienivå är skillnaden än större, 57 procent för pojkar och 29 procent för flickor.

13. Rätten till en tillfredsställande levnadsstandard

Trots att jordbruksförhållandena i landet är goda och naturrikedomarna omfattande lever flertalet guineaner idag under mycket knappa förhållanden. 26

procent av barnen under fem år är enligt Världshälsoorganisationen (WHO) underviktiga, enligt statistik från perioden 2003-2008. Guinea rankas som det 156:e fattigaste landet av 169 länder på FN:s utvecklingsprogramms index för mänsklig utveckling för år 2010. Efter landets självständighet 1958 har Guinea moderniserats obetydligt och infrastrukturen i landet är inte utbyggd. Huvudstaden Conakry har allvarliga problem med vatten- och elektricitetsförsörjningen. Tillgångarna i det potentiellt rika landet är mycket ojämnt fördelade.

OLIKA GRUPPERS ÅTNJUTANDE AV DE MÄNSKLIGA RÄTTIGHETERNA

14. Kvinnors rättigheter

Av 43 medlemmar i den regering som tillträdde i december 2010 var fem kvinnor. Enligt grundlagen har kvinnor och män samma rättigheter. Kvinnors rättigheter respekteras emellertid inte. Diskrimination av kvinnor förekommer överallt i samhället men särskilt på landsbygden.

Kvinnovåld i hemmen är utbrett och beivras sällan av myndigheterna i de fall anmälan görs. Detsamma gäller för sexuellt våld mot kvinnor, som är utbrett inte minst gentemot yngre flickor. I en enkätundersökning som presenterades i juli 2009 uppgav närmare 92 procent av de tillfrågade kvinnorna att de hade varit utsatta för våld (varav 23 procent hade utsatts för våldtäkt). 60 procent av kvinnorna och hälften av de tillfrågade männen ansåg det normalt att en man slår sin kvinna. Ett stort antal våldtäkter begicks av militär i samband med demonstrationen och den påföljande massakern den 28 september 2009. I flera fall var våldtäkterna så brutala att offren avled.

Könsstympning är en utbredd tradition trots att den är förbjuden i lag. Straffet är tre månaders fängelse och böter men brottet leder sällan till åtal eller fällande dom. En nationell hälsoundersökning 2005 visade att 96 procent av kvinnorna utsatts för könsstympning. Bland yngre utbildade växer motståndet mot könsstympning; i den utbildade klassen i städerna tillämpas i ökad utsträckning vad som benämns ett ”symboliskt” ingrepp. Den svåraste formen av könsstympning förekommer fortfarande i vissa delar av landet, men omfattningen rapporteras minska. 364 samhällen i landet ska helt ha övergivit traditionen. Organisationen Tostan arbetar för att förbättra kvinnors liv i Guinea; bland annat arbetar man mot könsstympning.

Lagen förbjuder äktenskap för män under 21 år och kvinnor under 17 år. Giftermål av unga flickor förekommer ändå, speciellt i skogsregionen (Guinée Forestière). Polygami är olagligt men är trots det en allmänt utbredd företeelse i

alla samhällsklasser och religioner i landet. Månggifte skapar oklarheter i familjetvister, markdelning och arvsfrågor. Lagändringar är under utarbetande som ska stärka kvinnors åtnjutande av mänskliga rättigheter kring arv, skilsmässa och barn födda utom äktenskapet. I dagsläget har en kvinnas vittnesutsaga överlag lägre bevisvärde än en mans, och kvinnan är nästan alltid den som förlorar ett mål.

Enligt flera trovärdiga uppgifter sker en organiserad handel med kvinnor och barn från Guinea, med huvudstaden Conakry som mellansteg i försäljning av kvinnor och barn till Europa. Den nya regeringen säger sig arbeta för att stärka kvinnors möjligheter att åtnjuta sina rättigheter.

15. Barnets rättigheter

Enligt grundlagen har staten ansvar för att barnen ska ges förutsättningar för en uppväxt som förbereder dem för vuxenlivet. Ett särskilt ministerium ansvarar för barn- och kvinnofrågor.

Våld mot barn i olika former är utbrett och överlag allmänt accepterat. En enkätundersökning från 2009 visar att mer än 80 procent av de tillfrågade föräldrarna anser det normalt att en lärare slår en elev. 89 procent av männen och 93 procent av kvinnorna anser att en förälder har rätt att slå sitt barn.

Barnarbete är reglerat i lagstiftningen. Generellt tycks reglerna respekteras inom ramen för den informella sektorn, med undantag för delar av gruvindustrin. Reglerna respekteras i den formella sektorn med undantag för delar av gruvindustrin. Ett betydande antal barn arbetar fortfarande inom guld- och diamanmbrytning där de utför farligt arbete mot liten betalning. Tiotusentals flickor arbetar som hushållsanställda under slaverilikhande omständigheter. De utsätts ofta för sexuella övergrepp och misshandel. Omkring 60 procent av alla barn förmodas utföra någon form av arbete inom jordbruket och i den informella sektorn. Barnprostitution uppges förekomma långt ner i åldrarna. Även handel och sexuellt utnyttjande av minderåriga inom landet samt till metropoler i Västafrika och till Europa lär förekomma.

I maj 2008 antog den lagstiftande församlingen en barnavårdslag som innebär stärkt skydd för barn. Regeringen och internationella organisationer har genomfört en upplysningskampanj rörande människohandel. En särskild polisenhet har bildats för att undersöka barnprostitution, människohandel och misshandel, något som har lett till en del gripanden.

16. Rättigheter för personer som tillhör nationella, etniska, språkliga och religiösa minoriteter samt urfolk

Befolkningen i Guinea är sammansatt av flera etniska grupper som talar olika språk och tillhör olika religioner. Den största gruppen, peuhl (eller fulani), uppgår till cirka 40 procent av befolkningen. Malinké utgör cirka 30 procent; regeringens ledning utgörs av susus som uppgår till cirka 20 procent och övriga grupper utgör 10 procent.

Grundlagen förbjuder etnisk diskriminering. Trots detta är etnisk tillhörighet ofta ett kriterium för att få arbete inom den privata sektorn. De etniska skiljelinjerna i samhället anses vara betydande, och de flesta politiska partier bygger på etnisk tillhörighet. Segraren i höstens presidentval, Alpha Condé, tillhör den näst största gruppen, malinke, medan hans motståndare i andra valomgången, Cellou Dalein Diallo, tillhör landets största etniska grupp, fulani. Detta återspeglades i det våld som utbröt i anslutning till valet och som hade tydliga etniska förtecken.

17. Diskriminering på grund av sexuell läggning samt könsidentitet eller könsuttryck

Samkönade sexuella handlingar är förbjudna enligt lag i Guinea och bestraffas med fängelse från sex månader till tre år och böter från 100 000 till en miljon guineanska franc. Det finns emellertid inga uppgifter om att denna lagstiftning aktivt tillämpas. Homosexualitet är ett tabubelagt ämne i samhället..

18. Flyktingars rättigheter

I samband med inbördeskrigen i Liberia och Sierra Leone tog Guinea emot flera hundratusen flyktingar. I början av 2010 fanns enligt FN:s flyktingorgan (UNHCR) drygt 15 000 flyktingar kvar i Guinea. Krisen som följde efter presidentvalet i Elfenbenskusten i slutet av november 2010 ledde till en stor flyktingström till grannländerna. Uppemot 30 000 ivorianer beräknas ha flytt sitt land, varar merparten till Liberia. men även till Guinea och Mali..

19. Rättigheter för personer med funktionsnedsättning

Guinea ratificerade år 2008 konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Det finns dock inga särskilda statliga program till förmån för personer som har någon form av funktionsnedsättning och stöd till dem prioriteras inte av myndigheterna. Ett antal enskilda organisationer arbetar med att integrera människor med funktionsnedsättning i arbetslivet, men dessa åtgärder har sannolikt endast marginell betydelse. De flesta personer med

fysisk eller psykisk funktionsnedsättning är i praktiken oftast utlämnade till familjens och medmänniskornas välvilja.

ÖVRIGT

20. Frivilligorganisationers arbete för mänskliga rättigheter

Det finns en rad lokala enskilda organisationer som arbetar med mänskliga rättigheter. Särskilt kan nämnas Organisation Guineenne de Defence des Droits de l'Homme et du Citoyen (OGDH), som är ansluten till den internationella samarbetsorganisationen FIDH. I sin rapport för 2007 noterade OGDH 3 156 fall av brott mot de mänskliga rättigheterna, såsom summariska och utomrättsliga avrättningar, ofrivilliga försvinnanden, godtyckliga frihetsberövanden och våldtäkter. Arbetsförhållandena för organisationerna förefaller i regel vara tillfredsställande. I samband med att OGDH efter händelserna den 28 september 2009 genomförde undersökningar och skyddade offer, utsattes organisationen för hot från militären.

Internationella Rödakorskommittén (ICRC) för en dialog med myndigheterna om förhållandena i fängelserna och om utbildning i mänskliga rättigheter av personal från säkerhetsstyrkorna och fängelsepersonal. En annan enskild organisation som spelar en viktig roll är den Senegal-baserade människorättsorganisationen RADDHO som också är aktiv i Guinea.

21. Internationella och svenska insatser på området mänskliga rättigheter

FN:s generalsekreterare tillsatte en internationell kommission för att undersöka händelserna den 28 september 2009. Kommissionen lade fram sin rapport i december samma år. . Internationella brottmålsdomstolen (ICC) har undersökt händelserna den 28 september 2009 och följer nu det nationella arbetet för att lagföra de ansvariga för övergreppen. Det internationella samfundet, inklusive EU, AU, ECOWAS, USA och Canada vidtog sanktionsåtgärder i samband med massakern och införde ett vapenembargo.

Säkerhetsrådet har fortsatt att följa utvecklingen, och FN:s kontor för mänskliga rättigheter (OHCHR) har etablerat ett fältkontor i landet.

Sverige stöder genom regionalt bistånd bland annat Rädda barnen och FN:s barnrättsfond Unicef i deras arbete i Guinea. Sida har även stött organisationen Tostan i dess arbete mot könsstympning.